

et stort Slag, da Manden ikke vilde lade sig anholde, de fattede ham om paa Gaden, og der udviklede sig en langvarig Kamp. Tilfaldt bleve Gendarmerne imidlertid fjedede af, traadte af og afmarcherede, hvorpaa Manden gik hjem glad efter at have forvundet sin Seir. De 3 Gendarmere gik nu væk, den ene af dem traf i en anden Gade en Patrouille, og her greb de en Mand, der gik i denne Gade, anholdt ham og slæbte afsted med ham til Arresthuset. Han blev altsaa anholdt og sad i Arrest den Eftermiddag og Nat, og den næste Dag kom han i Forhør. Forhørsdommeren var ikke den ordinære Politimester, som var reist bort, men en ung Politifuldmægtig, der var konstitueret i hans Sted: Der blev nu sagt til ham: Her er Rapporten, vi vide, hvad Du har gjort, det er saa alvorligt, hvad Du har gjort, at der al mulig Anledning til at udsætte Arrestdekret imod Dig. Nu veed man jo, hvorledes det gaar med saadan en Arbeidsmand, der aldrig har haft Noget med Politiet at gøre. Det var som sagt en Lørdag Aften, han var gaaet ud for at hente sin Ugeløn, i Hjemmet sad Kone og Børn uden en eneste Skilling i Huset. Rapporten blev læst op, og der blev tilføjet Protokollen, at han i det Væsentlige erkjendte dens Rigtighed, og saa blev der sagt til ham, at da han var saa stikkelig at beskænde strax, saa kunde han faae Lov til at være paa fri Fod, medens denne alvorlige Sag imod ham stod paa, kun at han ikke maatte forlade Byen. Hvad havde nu denne Mand gjort? Ja, han havde gjort Meget. De 3 Gendarmere, der havde kæmpet med den fulde Mand, havde rapporteret til Chefen, at de havde forsøgt at anholde ham, men at de af den sammenstemte Mængde vare blevne forhindrede i at tage ham, og lyder da Rapporten videre: „En Mennekemængde understøttede den berusede Mand og forhindrede os i at anholde ham. Men iblandt Mængden optraadte Anholdte særlig truende og med fornærmelige Udraab til Gendarmerne.“ Dette gik nu videre til Gendarmchefen, til Korpsets Chef i Kjøbenhavn, hvorledes nogle Gendarmere, der vilde anholde en beruset Mand, vare blevne forhindrede deri af en stor Bølsværn, som havde revet Manden fra dem, men den, der særlig var gaaet i Spidsen for Sværmen, var da lykkelig bleven anholdt. Nu vilde der rimeligvis aldrig være kommet Mere ud af denne Sag uden Straf for den jølle Arbeidsmand, hvis der ikke var kommen Noget til. Men Tilfældet vilde, at Sagen blev taget op igjen. I det Blad, der havde omtalt Sagen, blev der simpelthen sagt, at 3 Gendarmere

havde søgt at anholde en Mand, men da de ikke kunde magte det, vare de gaaede deres Vej. Da de imidlertid i en tilstødende Gade traf nogle andre Gendarmere og nu følte Trang til at vise, at det ikke var Narrestreger det Hele, havde de anholdt en uskyldig Mand. Dette blev nemlig betragtet som en Overtrædelse af en anden af Ministeriets mange provisoriske Love, i Følge hvilken man jo ikke maa gjøre offentlige Institutioner foragtelige og forhædte, og Vedkommende blev derfor tiltalt for at have gjort dette. Man søgte saa Sagen oplyst, og der fremkom da ganske mærkværdige Oplysninger. Ifølge Gendarmernes Rapport havde den Anholdte været særlig fremtrædende i en stor Sværm, der havde forhindret Gendarmerne i at anholde den fulde Mand. Han havde altsaa været Anfører for en Flok, der gjorde Modstand mod Gendarmerne. Men af Benhjyn til Pressefagen kom der nu en Række Vidnesforklaringer, f. Ex. fra en Mand, som var et særlig godt Vidne, en Mand nemlig, som ellers er vant til i Regjeringens Handlinger kun at se store Ting, det er en Mand, som er en ubetinget Tilhænger af Regjeringens „kraftige“ Politik, Politifuldmægtigen i en Landjurisdiction. Han erklærer, at der ikke var Tale om, at Noget rørte ved Gendarmerne eller overhovedet lagde dem den mindste Hindring i Veien. Derimod forbaufede han sig over, at 3 Gendarmere ikke skulde være i Stand til at magte en enkelt beruset Mand, men tværtimod endte med at spadsere bort. Det var endog saa galt, at han, som boer i Gaden, flere Gange var gaaet ned paa Gaden for at se paa Kampen og stadig faae den samme Situation med tre Gendarmere kjæmpende mod en enkelt Mand. Der kom ogsaa Erklæring fra Andre, der havde været Tilskuere ved Begivenheden. Der havde nemlig samlet sig en hel Del Mennekster, saaledes som det altid gaar, hvor Gendarmere optræde, og særlig gjælder det i en Provindsby, hvor Folk jo ikke ere vant til at se saa god Komædie hver Dag. Fra Flere af disse Tilskuere foreligger den Vidnesforklaring, at en af Grundene, hvorfor de tre Gendarmere ikke kunde magte den enkelte Mand, der ganske vist var meget fuld, laa deri, at efter hvad Vidnet kunde se, var den ene af Gendarmerne endnu mere fuld end den, der skulde anholdes. Altsaa fremgik det af Vidnernes Forklaringer, at Rapporten indeholdt fuldstændig Usandhed. Det var ikke sandt, at Noget havde forsøgt at hindre Anholdelsen. Da nu de to af Gendarmerne saa kom i Forhør, viste det sig, at de to rent havde glemt den Rapport, som de selv